

Arrest

nr. 109 693 van 13 september 2013

in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2013 en op 22 april 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Fars van origine en afkomstig uit Fereydun Kenar (provincie Mazandaran). U bezit de Iraanse nationaliteit. Voor de revolutie in 1979, ten tijde van het regime van de Sjah, was u lid van een groep, 'de mensen van de reis' genaamd, rond professor S. M. R. D. (...). Jullie droegen religieuze kledij en kwamen samen om te spreken over religieuze en filosofische onderwerpen. Na de val van het regime van de Sjah en de oprichting van de Islamitische Republiek van Iran werden jullie verboden om nog dergelijke discours te houden. De groep ontbond zich. U werd hiervoor in 1360 (1981) gearresteerd en één dag vastgehouden. U diende te beloven uw religieuze kledij niet meer te dragen en te ondertekenen dat u niet meer in groepsverband

zou spreken. Er werden ook aanhangers van deze groep vermoord door het regime. 8 jaar lang werd u gecontroleerd en diende u zich om de 6 maanden aan te melden. U bent gehuwd met A. S. M. (...) (O.V. 6.837.783) en jullie hebben samen zes kinderen. Twee zonen en één dochter wonen in België. Uw zoon S. Z. (...) en uw dochter N. S. (...) studeren in Leuven. Uw zoon S. A. (...) deed een doctoraat in Leuven en richtte een bedrijfje op. In 1387 (2008) huwde uw zoon S. A. (...) met een zekere M. S. (...). Haar ouders zijn martelaars en als weeskind werd ze tewerkgesteld bij de Sepah e Pasdaran (Revolutionaire Garde). In afwachting van haar visum voor België, woonde uw schoondochter bij jullie thuis. In België vlotte de relatie tussen uw zoon en zijn echtgenote niet. Uiteindelijk besloten ze om tijdelijk uit elkaar te gaan tot wanneer uw zoon zijn doctoraatsthesis had afgewerkt. Uw schoondochter vertrok naar Iran maar liet niks meer van zich horen. Drie maanden na de terugkeer uit België eiste uw schoondochter haar bruidsschat van 300 muntstukken op. Nog een maand later vroeg ze bij de familiale rechtbank de scheiding aan op basis van het langdurig afwezig zijn van haar echtgenoot zonder bekende verblijfplaats. Uw ex-schoondochter beschuldigde tevens in haar klacht dat uw zoon homoseksueel is en in Israël wou gaan wonen met haar. De familiale rechtbank annuleerde het huwelijk en sprak de scheiding uit. Uw ex-schoondochter hertrouwde. Uw zoon kon geen beroep aantekenen tegen het feit dat zijn echtgenote haar bruidsschat opeiste. Uw zoon heeft omwille van het opeisen van de bruidsschat een reisverbod gekregen. Hierdoor werd er ook een huiszoekingsbevel uitgevaardigd. In deze context kwam er een agent van de Sepah e Pasdaran bij jullie thuis aan de deur om na te gaan of jullie zoon er was. U vreest ook dat uw zoon bij een terugkeer zal geëxecuteerd worden omwille van de beschuldigingen van zijn ex. U kwam van september 2010 tot oktober 2010 en van augustus 2011 tot november 2011 naar België op bezoek bij uw kinderen aan de hand van een schengenvisum. Uw zoon ging via een advocaat in Iran in beroep tegen de scheiding die eenzijdig door zijn gewezen vrouw werd aangevraagd en verkregen. Zijn advocaat legde in het kader van het beroep documenten neer die bewijzen dat uw ex-schoondochter wel degelijk in België heeft gewoond en dat zij wel op de hoogte was van het adres van uw zoon. Dit beroep werd afgewezen. Op 5 maart 2012 reisde u opnieuw naar België aan de hand van een visum. Uw visum was geldig tot 18 juni 2012. U vroeg een verlenging van uw visum op basis van medische redenen. Het visum werd uitgereikt door de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken en was geldig van 10 augustus 2012 tot 1 september 2012. Na het verlopen van dit visum, ongeveer vier maanden geleden, vroeg u opnieuw om een verlenging van uw visum op basis van medische redenen. Twee maanden later kreeg u de beslissing dat uw aanvraag werd geweigerd. Uiteindelijk vroeg u een maand later, op 13 december 2012, asiel aan in België. Tijdens de laatste zitting in de rechtszaak van uw zoon heeft uw ex-schoondochter ter verdediging van haar zaak uw dossier van de jaren '60 en de familiale vergaderingen waar u sprak over uw geloofsovertuiging vermeld zodat de rechter de scheiding zou bevestigen en ze de rechtszaak zou winnen. U hebt van de advocaat van uw zoon één à twee maanden geleden gehoord dat uw ex-schoondochter uw activiteiten en het feit dat u tegen de Hoogste Leider bent, heeft bekendgemaakt tijdens de laatste zitting in de rechtbank. Ze riep in de rechtbank 'Dood aan degene die tegen de Hoogste Leider zijn'. De zaak is echter nog steeds hangende en gaat van rechtbank naar rechtbank want uw zoon tekende opnieuw beroep aan. Omwille van het feit dat uw schoondochter uw activiteiten bekendmaakte tijdens de rechtszaak en het feit dat u in het verleden werd opgelegd om niet meer in groep te spreken over uw overtuigingen, vreest u bij een terugkeer naar Iran te worden vervolgd door de Iraanse autoriteiten.

U beschikt over uw Iraans paspoort, uw shenasnameh (geboorteboekje), uw Karte- e Mellî (nationale kaart), uw rijbewijs en twee paspoorten van uw zoon A. (...) waarvan één paspoort geldig tot 15 augustus 2009 en één paspoort afgeleverd op 13 januari 2010 en geldig tot 13 januari 2015. Verder legt u verscheidene documenten aangaande de rechtszaak tussen uw zoon A. (...) en zijn ex-echtgenote neer: een vonnis van de familiale rechtbank d.d. 13/04/1389 (4 juli 2010) waarin de echtscheiding wordt uitgesproken; een beroepsvonnis naar aanleiding van de klacht van uw zoon A. (...) d.d. 6/06/1391 (27 augustus 2012) waarin de klacht ongegrond wordt verklaard; een klachtenbrief van uw ex-schoondochter; brieven van de advocaten van beide partijen; verscheidene documenten die aantonen dat er een arrestatiebevel werd afgeleverd en een reisverbod voor uw zoon A. (...); een document dat de advocaat van uw zoon oproept om aanwezig te zijn; documenten met informatie over identiteit, werk, etc. van uw ex-schoondochter.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u Iran op 5 maart 2012 legaal hebt verlaten om uw kinderen in België te bezoeken aan de hand van een visum dat geldig was tot 18 juni 2012. Omwille van medische redenen heeft u een verlenging van uw visum aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Uw echtgenote verklaarde dat u een hartoperatie onderging (CGVS echtgenote, p. 5). Uw visum werd verlengd tot 1 september 2012. Uw echtgenote verklaarde klaar en duidelijk dat jullie vervolgens

eigenlijk opnieuw een verlenging hebben aangevraagd omdat jullie toen op de hoogte waren van het feit dat uw zoon de rechtszaak in beroep had verloren en de zaak van haar echtgenoot –u – in de rechtbank aan het licht was gekomen door de verklaringen van uw ex-schoondochter. Jullie waren al in de 6de maand van 1391 (augustus 2012) op de hoogte dat een terugkeer naar Iran voor u en uw echtgenote gevaarlijk zou zijn. Gevraagd aan uw echtgenote waarom jullie dan niet meteen asiel hebben aangevraagd, antwoordde ze dat jullie gewoon wilden terugkeren naar Iran want jullie hadden daar ook kinderen en kleinkinderen. Na veel discussie hebben jullie vervolgens besloten om toch asiel aan te vragen omdat jullie finaal eind december 2012 België dienden te verlaten (CGVS echtgenote, pp. 7-8). Op basis van bovenstaande vaststellingen kan in eerste instantie worden geconcludeerd dat jullie laattijdig een asielaanvraag hebben ingediend. Er rijst bijgevolg het vermoeden dat jullie uitsluitend asiel hebben aangevraagd in december 2012 omdat jullie aanvraag tot verlenging van het visum werd geweigerd en jullie – volgens de verklaringen van uw echtgenote – finaal eind december het grondgebied van België dienden te verlaten (CGVS echtgenote, p. 7). Een dergelijke handelwijze kan echter geenszins in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, daar er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat het land waar een asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te zijn.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw persoonlijke vrees voor vervolging, zoals u verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken, niet overeenstemt met uw verklaringen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt. Tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden zowel u als uw echtgenote dat jullie niet naar Iran kunnen terugkeren omdat jullie riskeren gearresteerd te worden omwille van de klacht van uw ex-schoondochter tegen uw zoon A. (...). Jullie legden uit dat jullie zoon zou gearresteerd worden naar aanleiding van de klacht van zijn echtgenote en haar aanvraag tot scheiding. Zijn echtgenote beschuldigde hem er ook van dat uw zoon haar sloeg, hij homoseksueel is en dat hij haar wilde verplichtten om in Israël te wonen (Vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, p. 4 en Vragenlijst echtgenote CGVS, p. 4). Op de vraag of u werd gearresteerd, hebt u bovendien uw arrestatie in 1360 (1981) waardoor u uw religieuze kledij diende neer te leggen en u nog 8 jaar lang werd gecontroleerd door het regime, niet vermeld (Vragenlijst DVZ, p. 3). Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter plots dat u in 1360 werd opgepakt en u bij uw vrijlating beloofde om geen discours meer te houden en niet meer in groep te spreken (CGVS, p. 5 en p. 11). U vreest nu bij een terugkeer naar Iran dat de autoriteiten u voor uw gedachtegoed en uw familiale vergaderingen zullen vervolgen. Volgens uw verklaringen zijn de Iraanse autoriteiten op de hoogte van uw activiteiten omdat uw schoondochter (de echtgenote van uw zoon A. (...)) bij de laatste zitting i.v.m. hun scheiding op de familiale rechtbank dit alles heeft verkondigd om de rechtszaak te winnen (CGVS pp. 10-11, pp. 13-14 en p. 17). Uw echtgenote offerde tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal dezelfde vrees voor terugkeer. Ze stelde te vrezen gearresteerd te worden omwille van uw activiteiten zodat u zich aan de Iraanse autoriteiten zou overleveren (CGVS echtgenote, pp. 4-5). Het is echter frappant dat u noch uw echtgenote over uw persoonlijke vrees omwille van de familiale vergaderingen die u organiseerde iets hebben gezegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Op de vraag wanneer uw schoondochter uw geschiedenis heeft blootgelegd, antwoordde u vooreerst dat ze dit enkele maanden geleden heeft geopenbaard (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke vrees niet kenbaar hebt gemaakt, verklaarde u dat uw advocaat u waarschuwde voor het gevaar en dat u zich in gevaar voelde sinds begin december, hetgeen bijgevolg de reden was voor uw asielaanvraag op 13 december 2012 (CGVS, pp. 18-19). Toen u opnieuw werd geconfronteerd met het feit dat u de reden van uw vrees niet hebt vermeld voor de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde u tot tweemaal toe klaar en duidelijk dat u op het moment van uw asielaanvraag nog niet op de hoogte was dat uw schoondochter uw geschiedenis en uw activiteiten tijdens de rechtszaak had geopenbaard (CGVS, pp. 19-20). Gevraagd waarom u dan eigenlijk een asielaanvraag indiende, ontweek u de vraag en gaf u een uitleg dat u een kalm leven had en u uiteindelijk besloot om uw werk (mbt uw geloofsovertuiging) verder te zetten (CGVS, p. 20). Ook, wat betreft uw verklaringen over de problemen die uw dochter N. (...) heeft gekend met onbekenden omwille van u, dient te worden vastgesteld dat deze evenmin volledig overeenstemden met de verklaringen hieromtrent van uw echtgenote. Zo stelde u dat N. (...) drie telefoontjes kreeg van een onbekende persoon die zich voorstelde als een vriend van u die naar u op zoek was en wilde weten wanneer u terugkwam (CGVS, p.22). Uw echtgenote zei daarenboven dat er twee tot drie keer een onbekend persoon aan de deur van N. (...) kwam die nieuws over u vroeg (CGVS echtgenote, p. 6 en pp. 8-9). U hebt dit niet vermeld. U stelde dat uw dochter de laatste twee à drie maanden deze telefoontjes ontving (CGVS, pp. 22-23). Uw echtgenote was van mening dat N. (...) de laatste maand drie telefoontjes heeft gekregen (CGVS echtgenote, p. 6 en p. 8).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder op de helling gezet door het feit dat u uw persoonlijke vrees met geen enkel (begin van) bewijs heeft aangetoond. U legde weliswaar een aantal documenten neer met betrekking tot de echtscheiding van uw zoon. Echter, in deze documenten wordt nergens melding gemaakt van de beschuldigingen die uw ex-schoondochter aan uw adres zou gemaakt hebben. Hierbij kan nog aan toegevoegd worden dat ook uw verklaringen betreffende de vrees van uw zoon – die volgens uw verklaringen geëxecuteerd zou worden bij een terugkeer naar Iran (CGVS, p. 7)- geenszins stroken met deze door u neergelegde documenten. Uit deze documenten blijkt immers dat op 13/04/1389 (4 juli 2010) de familiale rechtbank van Isfahan de aanvraag tot scheiding door uw zoons echtgenote als gegrond heeft verklaard en dat de rechtbank naar aanleiding van de klacht van uw zoon in beroep op 27 augustus 2012 de scheiding bevestigd heeft. Wat betreft de bruidsschat, gezien deze werd opgeëist door zijn ex-echtgenote, heeft de geschillencommissie van Isfahan voor wat betreft de strafuitvoering een bevel gegeven tot gevangenzetting van uw zoon en in dit kader ook een reisverbod uitgesproken. Dit arrestatiebevel houdt ook in dat er toelating wordt verleend tot huiszoeking. Uit de documenten blijkt dat uw zoon zou gevangen genomen worden tot het moment dat hij het geëiste bedrag heeft betaald. Bij een betaling wordt hij onmiddellijk vrijgelaten. Nergens uit de documenten blijkt dat uw zoon A. (...) werd veroordeeld en de doodstraf moet vrez.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteit en nationaliteit van u en uw zoon wordt niet betwist. De (identiteits)gegevens van uw ex-schoondochter worden ook niet in vraag gesteld. Het feit dat de ex-echtgenote van uw zoon A. (...) de scheiding aanvraag bij een familiale rechtbank en dat deze werd toegekend door de bevoegde rechter en dat uw zoon A. (...) hiertegen in beroep ging wordt evenmin betwist. In deze beslissing staat ook niet ter discussie dat uw zoon bij terugkeer naar Iran een gevangenisstraf en een boete riskeert omwille van het feit dat hij de bruidsschat niet heeft betaald. Uw zoon wordt volgens de door u neergelegde documenten weliswaar meteen vrijgelaten wanneer hij het gevraagde bedrag heeft vereffend. Dat er omwille van het bevel tot zijn aanhouding ook een reisverbod voor uw zoon is uitgesproken, wordt ook niet in vraag gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de rechtspleging

Tegen de voormelde beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake B. M. en S. M. A., met refertes 1222543 en 1222543B, werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 19 april 2013, ingediend door advocaat J. DURINCK en gekend bij de Raad onder dossiernummers 124 603 en 126 347. Bij verzoekschrift van 22 april 2013, ingediend door advocaat B. VRIJENS en gekend bij de Raad onder dossiernummer 126 338, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissingen. Voormelde verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissingen tot voorwerp. Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers 124 603, 126 338 en 126 347 gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald “de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht”.

3.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van de verzoekschriften

blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.4.1. Verzoekende partijen stippen aan dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen en stellen hierna dat verwerende partij niet twijfelt aan hun bewering dat eerste verzoekende partij vroeger lid was van een verboden en ontbonden religieuze groepering. Het staat volgens hen eveneens vast, minstens wordt niet betwist, dat reeds eerder leden van deze groep werden omgebracht door het huidige regime. Verzoekende partijen betogen dat er, nu het verleden van eerste verzoekende partij terug werd opgerakeld, duidelijk sprake is van een “*terechte persoonlijke vrees*”. Het staat immers vast dat in Iran leden van bepaalde religieuze groeperingen systematisch worden vervolgd, mishandeld en in het uiterste geval gedood. Ter staving van dit argument, verwijzen verzoekende partijen naar en citeren zij een passage uit “*het rapport van het US State Department, Bureau of Democracy, human rights and labor, Iran 2011 Human Rights Report*” (bijlage 3 bij het eerste en tweede verzoekschrift, bijlage 2 bij het derde verzoekschrift). Zij menen dat uit dit rapport duidelijk blijkt dat zij, ingevolge de verklikking van hun ex-schoondochter, bij hun terugkeer naar Iran een groot risico lopen om te worden vervolgd, “*minstens een ernstig risico lopen op reële schade, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen, omwille van de religieuze en politieke onverdraagzaamheid in hun land*”. Verzoekende partijen opperen dat verwerende partij met dergelijke informatie/feiten geen rekening heeft gehouden in haar motivering en dat door haar geen recente rapporten werden aangehaald “*aangaand Iran en haar justitieel stelsel anno 2012*”.

3.2.4.2. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissingen inderdaad niet kan worden afgeleid dat problemen die eerste verzoekende partij vroeger heeft ondervonden met de Iraanse autoriteiten omwille

van haar lidmaatschap van de groep “de mensen van de reis” – haar arrestatie in 1981, haar vasthouding gedurende één dag, het feit dat zij gedurende acht jaar werd gecontroleerd en dat zij zich om de zes maanden diende aan te melden – door verwerende partij worden betwist. Net zo min betwist verwerende partij dat er aanhangers van deze groep werden vermoord door het regime. Deze niet betwiste feiten en de informatie die verzoekende partijen aanhalen om aan te kaarten dat de mensenrechtensituatie ten aanzien van bepaalde minderheden/groeperingen/opposanten in Iran uiterst bedenkelijk is, volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoekende partijen op heden, ingevolge de verklikking van hun ex-schoondochter, bij hun terugkeer naar Iran een groot risico lopen om te worden vervolgd door de Iraanse autoriteiten. Uit de bestreden beslissingen blijkt immers dat aan deze voormelde bewering geen geloof kan worden gehecht, aangezien verzoekende partijen laattijdig een asielaanvraag hebben ingediend – zonder hiervoor een geldige verklaring te kunnen geven – dat de verklaringen die zij hebben afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken op bepaalde cruciale punten totaal afwijken van wat zij op het Commissariaat-generaal hebben verteld, dat verzoekende partijen eveneens onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd en dat zij met betrekking tot hun persoonlijke vrees geen enkel (begin van) bewijs hebben kunnen voorleggen. Uit onderstaande uiteenzetting zal blijken dat verzoekende partijen er niet in slagen om deze motieven te weerleggen. Aangezien aan hun verklaringen met betrekking tot hun (actuele) vrees voor vervolging ten aanzien van de Iraanse autoriteiten geen geloof kan worden gehecht, is hun verwijt dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met/geen onderzoek zou hebben verricht naar bepaalde feiten/bepaalde informatie betreffende de mensenrechtensituatie (van personen die behoren tot een religieuze groepering) in Iran onterecht.

3.2.5.1. Nopens de vaststelling dat verzoekende partijen laattijdig een asielaanvraag hebben ingediend, merken zij op dat eerste verzoekende partij, als gevolg van de door hun ex-schoondochter in Iran ingeleide echtscheidingsprocedure en de inval van de Iraanse veiligheidsdiensten in hun woning, in België plots ernstige medische problemen kende. Het is omwille van deze medische redenen dat zij in België een verlenging van hun visum hebben aangevraagd. Toen de verlenging hen niet meer werd toegestaan, zagen zij zich genoodzaakt om in België asiel aan te vragen nu zij niet meer kunnen terugkeren naar Iran omdat zij een vrees koesteren om door de Iraanse autoriteiten te worden vervolgd. Verzoekende partijen geven verder aan dat hun vrees voor vervolging wegens “*politieke en religieuze redenen*” pas is ontstaan nadat hun ex-schoondochter in Iran een echtscheidingsprocedure had ingeleid en nadat zij eerste verzoekende partij tijdens deze procedure had verklikt. Verzoekende partijen vinden derhalve dat zij dienen te worden beschouwd als “*vluchtelingen “sur place”*”. Verzoekende partijen betogen dat verwerende partij niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom zij niet kunnen worden beschouwd als *réfugié sur place*. Zij verwijzen dienaangaande nog naar de procedureregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, waar zij enkele passages uit citeren.

3.2.5.2. De Raad merkt vooreerst op dat het betoog van verzoekende partijen dat verwerende partij niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom zij niet kunnen worden beschouwd als “*vluchtelingen “sur place”*”, niet in het minst kan worden bijgetreden, aangezien in de bestreden beslissingen op omstandige wijze wordt uiteengezet waarom verzoekende partijen hun vrees voor vervolging omwille van de religieuze overtuiging/activiteiten van eerste verzoekende partij, niet aannemelijk kunnen maken.

Waar verzoekende partijen aanhalen dat zij een verlenging van hun visum hebben aangevraagd omwille van medische redenen, nu zij (eerste verzoekende partij) “*plots*” ernstige medische problemen kregen (kreeg) als gevolg van de ingeleide echtscheidingsprocedure en de inval van de Iraanse veiligheidsdiensten in hun woning, duidt de Raad erop dat dergelijk verweer kant noch wal raakt. Uit het door verwerende partij weergegeven feitenrelaas blijkt immers dat de echtscheidingsaanvraag en het bezoek van een agent van de Sepah e Pasdaran, gebeurtenissen betreffen die veel eerder plaatsvonden, zodat hun bewering dat zij (eerste verzoekende partij) door deze gebeurtenissen plots ernstige gezondheidsproblemen kregen (kreeg), dan ook niet in het minst kan overtuigen, waarbij de Raad volledigheidshalve opmerkt dat het krijgen van “*ernstige*” gezondheidsproblemen louter door dergelijke gebeurtenissen, een verklaring is die op zich ook al niet bijzonder geloofwaardig overkomt. Ten tweede wenst de Raad de aandacht te vestigen op de volgende passage uit de bestreden beslissingen: “*Uw echtgenote verklaarde dat u een hartoperatie onderging (CGVS echtgenote, p. 5). Uw visum werd verlengd tot 1 september 2012. Uw echtgenote verklaarde klaar en duidelijk dat jullie vervolgens eigenlijk opnieuw een verlenging hebben aangevraagd omdat jullie toen op de hoogte waren van het feit dat uw zoon de rechtszaak in beroep had verloren en de zaak van haar echtgenoot –u- in de rechtbank aan het licht was gekomen door de verklaringen van uw ex-schoondochter. Jullie waren al in de 6de maand van 1391 (augustus 2012) op de hoogte dat een terugkeer naar Iran voor u en uw echtgenote gevaarlijk zou zijn. Gevraagd aan uw echtgenote waarom jullie dan niet meteen asiel*

hebben aangevraagd, antwoordde ze dat jullie gewoon wilden terugkeren naar Iran want jullie hadden daar ook kinderen en kleinkinderen. Na veel discussie hebben jullie vervolgens besloten om toch asiel aan te vragen omdat jullie finaal eind december 2012 België dienden te verlaten (CGVS echtgenote, pp. 7-8)." Gelet op de verklaringen van tweede verzoekende partij, die steun vinden in het administratief dossier, kunnen verzoekende partijen in hun verzoekschrift bezwaarlijk volhouden dat zij nogmaals een verlenging hebben aangevraagd van hun visum omwille van medische redenen. Deze bewering valt immers niet te rijmen met hetgeen tweede verzoekende partij heeft weergegeven tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Dat de medische redenen het gevolg zouden zijn van de ingeleide echtscheidingsprocedure en de inval van de Iraanse veiligheidsdiensten in hun woning – of van het feit dat hun ex-schoondochter eerste verzoekende partij had "verklikt" tijdens de laatste zitting – betreft volgens de Raad – daargelaten de reeds gedane vaststelling dat sommige gebeurtenissen reeds eerder hadden plaatsgevonden, waardoor het niet geloofwaardig overkomt dat zij (eerste verzoekende partij) hier plots ernstige medische problemen door zouden (zou) hebben gekregen – een bijzonder weinig overtuigende poging om het feit dat verzoekende partijen slechts in december 2012 een asielaanvraag hebben ingediend – daarvoor zouden de medische redenen zagezegd hebben geprimeerd, hetgeen de aanvraag om het visum nogmaals te verlengen zou hebben gerechtvaardigd – te vergoelijken. De Raad ziet verder ook niet in hoe de uitleg dat hun vrees voor vervolging wegens "*politieke en religieuze redenen*" pas is ontstaan nadat hun ex-schoondochter in Iran een echtscheidingsprocedure had ingeleid en nadat zij eerste verzoekende partij tijdens deze procedure had verklikt, een geldige verschoningsgrond kan uitmaken voor de door verwerende partij gedane vaststellingen, aangezien uit de verklaringen van tweede verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij reeds in augustus 2012 op de hoogte waren dat een terugkeer naar Iran voor hen gevaarlijk zou zijn.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de conclusie van verwerende partij dat zij hun asielaanvraag laattijdig hebben ingediend en dat bijgevolg het vermoeden rijst dat zij uitsluitend asiel hebben aangevraagd in december 2012 omdat hun aanvraag tot verlenging van het visum werd geweigerd en zij finaal eind december het grondgebied van België dienden te verlaten, hetgeen een handelwijze uitmaakt die niet in overeenstemming te brengen valt met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade, kan worden bijgetreden.

3.2.6.1. Nopens de bevinding dat er ernstige discrepanties zijn tussen de verklaringen die verzoekende partijen hebben afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen die zij hebben afgelegd op het Commissariaat-generaal, onderstrepen verzoekende partijen dat zij op het ogenblik van hun asielaanvraag nog niet volledig op de hoogte waren van de precieze verklaringen die hun ex-schoondochter tijdens de laatste zitting zou hebben afgelegd ter verdediging van haar zaak. Verzoekende partijen hameren erop dat zij dit slechts één à twee maanden voor hun verhoor op het Commissariaat-generaal hebben vernomen via de advocaat van hun zoon.

3.2.6.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen wordt opgemerkt dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken hebben gesteld dat zij niet naar Iran kunnen terugkeren omdat zij riskeren gearresteerd te worden omwille van de klacht van hun ex-schoondochter tegen hun zoon en dat eerste verzoekende partij, toen haar werd gevraagd of zij gearresteerd werd, haar arrestatie in 1981 niet heeft vermeld, terwijl eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal plots verklaarde dat zij in 1981 werd opgepakt door de Iraanse autoriteiten en dat zij bij haar vrijlating beloofde om geen discours meer te houden en niet meer in groep te spreken en dat verzoekende partijen hebben verklaard dat zij bij een terugkeer naar Iran vrezen om door de Iraanse autoriteiten te worden vervolgd omwille van het gedachtegoed van eerste verzoekende partij en diens organisatie van/deelname aan "familiale" vergaderingen. Verzoekende partijen hebben hierbij aangegeven dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de activiteiten van eerste verzoekende partij omdat hun ex-schoondochter dit tijdens de laatste zitting bij de familiale rechtbank zou hebben verkondigd. Verwerende partij acht het frappant dat noch eerste verzoekende partij, noch tweede verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken melding hebben gemaakt van hun persoonlijke vrees omwille van de activiteiten van eerste verzoekende partij. De verschillende verklaringen die eerste verzoekende partij tracht te geven voor deze opmerkelijke omissie, worden niet door verwerende partij aanvaard.

Verzoekende partijen trachten deze – voor de geloofwaardigheid van hun asielrelaas uiterst nefaste – bevindingen te vergoelijken door erop te wijzen dat zij op het ogenblik van hun asielaanvraag nog niet volledig op de hoogte waren van de precieze verklaringen die hun ex-schoondochter tijdens de laatste zitting zou hebben afgelegd. De Raad meent dat het dienaangaande volstaat om te verwijzen naar

hetgeen reeds werd uiteengezet onder punt 2.2.5.2., om te besluiten dat dergelijk verweer niet van aard is om afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen.

3.2.7.1. Aangaande de onderling tegenstrijdige verklaringen die verzoekende partijen hebben afgelegd met betrekking tot de problemen die hun dochter N. zou hebben ondervonden, merken verzoekende partijen op dat tweede verzoekende partij bijna doof is, waardoor zij de vragen niet steeds perfect begreep en dat zij te kampen heeft met ernstige geheugenstoornissen. Deze vaststellingen verklaren waarom haar verklaringen niet altijd overeenstemmen met deze afgelegd door haar echtgenoot, eerste verzoekende partij.

3.2.7.2. De Raad stelt vast dat uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor op geen enkel moment melding heeft gemaakt van het feit dat zij heel slecht hoort en dat zij hierdoor de vragen niet altijd goed kon begrijpen. Deze bewering blijkt ook niet uit de inhoud van het gehoorverslag, immers, verzoekende partij heeft op alle vragen een duidelijk antwoord kunnen geven en zij heeft aan het einde van het gehoor uitdrukkelijk verklaard dat zij de tolk goed heeft begrepen en dat zij alle vragen heeft begrepen (map B. M., administratief dossier, stuk 4b, p. 9). Evenmin heeft zij tijdens dit interview enig gewag gemaakt van het feit dat zij zou kampen met geheugenstoornissen, waardoor zij niet of slechts gedeeltelijk in staat zou zijn geweest om haar asielrelaas op een duidelijke, volledige en coherente manier uit de doeken te doen (map B. M., administratief dossier, stuk 4b). Dergelijke beweringen worden door de Raad dan ook als *post factum* verklaringen beschouwd, die niet van aard zijn om de tegenstrijdigheden in kwestie – of enige andere bevindingen in de bestreden beslissingen die ervoor zorgen dat aan hun relaas geen geloof kan worden gehecht – te weerleggen. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat verzoekende partijen ter staving van deze voorgehouden gehoor- en geheugenproblemen geen enkel medisch attest hebben bijgebracht, waardoor deze verklaring slechts als een blote bewering kan worden weerhouden en er door de Raad hoe dan ook geen rekening mee dient te worden gehouden.

3.2.8.1. Waar verwerende partij opmerkt dat verzoekende partijen, wat betreft de persoonlijke vrees van eerste verzoekende partij, geen enkel (begin van) bewijs hebben kunnen bijbrengen, duiden verzoekende partijen erop dat zij in het kader van hun asielaanvraag wel degelijk bewijsstukken hebben neergelegd. Zij betogen dat verwerende partij in haar weigeringsbeslissing niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom met de door hen neergelegde bewijsstukken geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van hun asielrelaas.

3.2.8.2. De Raad is van oordeel dat het verwijt van verzoekende partijen dat verwerende partij niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom met de door hen neergelegde bewijsstukken geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van hun asielrelaas, feitelijke grondslag mist. Uit de inhoud van de bestreden beslissingen kan immers duidelijk worden afgeleid dat alle documenten die verzoekende partijen hebben bijgebracht op uitgebreide wijze werden besproken, doch dat verwerende partij heeft vastgesteld dat geen van deze documenten een (begin van) bewijs vormt voor de persoonlijke vrees van eerste verzoekende partij: *“De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder op de helling gezet door het feit dat u uw persoonlijke vrees met geen enkel (begin van) bewijs heeft aangetoond. U legde weliswaar een aantal documenten neer met betrekking tot de echtscheiding van uw zoon. Echter, in deze documenten wordt nergens melding gemaakt van de beschuldigingen die uw ex-schoondochter aan uw adres zou gemaakt hebben. Hierbij kan nog aan toegevoegd worden dat ook uw verklaringen betreffende de vrees van uw zoon – die volgens uw verklaringen geëxecuteerd zou worden bij een terugkeer naar Iran (CGVS, p. 7)- geenszins stroken met deze door u neergelegde documenten. Uit deze documenten blijkt immers dat op 13/04/1389 (4 juli 2010) de familiale rechtbank van Isfahan de aanvraag tot scheiding door uw zoons echtgenote als gegrond heeft verklaard en dat de rechtbank naar aanleiding van de klacht van uw zoon in beroep op 27 augustus 2012 de scheiding bevestigd heeft. Wat betreft de bruidsschat, gezien deze werd opgeëist door zijn ex-echtgenote, heeft de geschillencommissie van Isfahan voor wat betreft de strafuitvoering een bevel gegeven tot gevangenzetting van uw zoon en in dit kader ook een reisverbod uitgesproken. Dit arrestatiebevel houdt ook in dat er toelating wordt verleend tot huiszoeking. Uit de documenten blijkt dat uw zoon zou gevangen genomen worden tot het moment dat hij het geëiste bedrag heeft betaald. Bij een betaling wordt hij onmiddellijk vrijgelaten. Nergens uit de documenten blijkt dat uw zoon A. (...) werd veroordeeld en de doodstraf moet vrezen.*

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteit en nationaliteit van u en uw zoon wordt niet betwist. De (identiteits)gegevens van uw ex-schoondochter worden ook niet in vraag gesteld. Het feit dat de ex-echtgenote van uw zoon A. (...) de scheiding aanvroeg bij een familiale rechtbank en dat deze werd toegekend door de bevoegde rechter

en dat uw zoon A. (...) hiertegen in beroep ging wordt evenmin betwist. In deze beslissing staat ook niet ter discussie dat uw zoon bij terugkeer naar Iran een gevangenisstraf en een boete riskeert omwille van het feit dat hij de bruidsschat niet heeft betaald. Uw zoon wordt volgens de door u neergelegde documenten weliswaar meteen vrijgelaten wanneer hij het gevraagde bedrag heeft vereffend. Dat er omwille van het bevel tot zijn aanhouding ook een reisverbod voor uw zoon is uitgesproken, wordt ook niet in vraag gesteld."

3.2.9. Betreft de opmerking in het verzoekschrift dat verwerende partij geenszins een onderzoek heeft ingesteld naar de vrees voor vervolging in hun hoofde wegens politieke en religieuze redenen, beperkt de Raad zich tot de vaststelling dat dergelijk argument, gelet op de inhoud van de bestreden beslissingen, eveneens feitelijke grondslag mist. Zoals reeds werd opgemerkt in onderhavig arrest, motiveert verwerende partij immers op omstandige wijze waarom verzoekende partijen hun voorgehouden actuele vrees voor vervolging omwille van de religieuze overtuiging/activiteiten van eerste verzoekende partij niet aannemelijk kon maken. Waar verzoekende partijen voorts nog aanhalen dat verwerende partij niet op een afdoende manier heeft onderzocht *"of verzoeker om redenen omschreven in de Vluchtelingenconventie bij een terugkeer naar haar land van herkomst beroep zal kunnen doen op de bescherming van de Guinese autoriteiten"*, merkt de Raad op dat dergelijk verweer *in casu* absoluut irrelevant is, aangezien verzoekende partijen hebben verklaard de Iraanse nationaliteit te bezitten. Daar waar verzoekende partijen verder nogmaals onderstrepen dat zij de bescherming van hun *"land van herkomst"* niet willen of kunnen inroepen omwille van de *"oude activiteiten"* van eerste verzoekende partij, herhaalt de Raad nogmaals dat verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn om hun vrees voor vervolging ten opzichte van de Iraanse autoriteiten aannemelijk te maken, waardoor ook deze opmerking niet ter zake doet.

3.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het door verzoekende partijen opgerakelde asielrelaas, geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan hen de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kaarten in hun verzoekschrift aan dat er zich in Iran nog vele mensenrechtenschendingen voordoen (zie punt 2.2.4.1.), doch zij tonen niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten (map B. M., administratief dossier, stuk 11) en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 22 januari 2012 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund

op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT